

МОЙНОН

Олиггүй бүхөөр унтаж хэвтэһэн долоотой ашяа тээбиинь элдэб аргаар һэрэжэ ядахадаа, сухалтайгаар хэлэбэ:

— Мүнөөдэр намтай мойно түүхээ ошолдохо юм наа, үтэр түргэн бодыш! Үгы наа, гэртээ гансаараа үлэхэш!

Һэрижэ ядаад хэвтэһэн Далай хэдэгэнэдэ хадхулһандал унтариһаа гүйжэ бодоһоор, нюур гараа халта мүлтэ угааба. Энэ жэлдэ элбэгээр урһанан мойно түүхээ тэдэ хоёр Эрхүү голой эрьедэ хүрэжэ ерэбэ.

— Ши томо болоош, тиимэһээ нэгэшье модо гэмтээнгүй, мойно нэгэ нэгээр түүжэ, энэ хүнэгөө дүүргэхэдээ, намда хэлээрэй, зүү,— гэжэ захяад, тээбиинь саашалба.

Далайда мойно нэжээдээр түүхэнь хашартай болоходонь, мойһондо даруулан байһан налаа мүшэрнүүдые хухалжа, газарта хаяад, мойноёо шобторжо, хүнэгөө түргэнөөр дүүргээд, ногоон дээрэ амархаа хэбтэбэ...

Тээбиинь хүлээжэ ядаад, Далайн хажууда ерэжэ харахадань, тэрэнь бүхөөр унтаж хэбтэбэ.

— Үү, солиг, энэ ши юу хэжэрхёод хэбтэнэбши? Юундэ мойно хухалаабши? Эдээндэш ехэл үбшэнтэй байгаа аалам? — гэжэ сухалтайгаар хэлэмсээрээ, гэнтэ ашынгаа баруун гарайнь хургануудые бажуужа абамсаараа, шангаар мушхажархиба.

— Ёо-ёо-ёо, хургануудни булгаршаба, нүдэнһөөмни гал сахилшаба, одоол болёоб, тээбии, мойно хухалхяа,— гэжэ хэлээд, ашань аһан шадалаараа хашхарба, бархирба.